

prosinec/leden 2012

C..H.E.M.T.E.X

**Školní akademie
Kulturní událost roku!**

**Rok 2012
Konec sveta**

**Václav Havel
Poslední rády ...**

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

prosím, přijměte přání všeho dobrého do nového roku, zejména pevné zdraví, osobní a pracovní úspěchy a také alespoň trochu štěstí. Hospodářský rok 2012 přinese mnoho nového. Bylo by dobré, aby naše škola prošla tímto obdobím bez problémů a i nadále vytvořila solidní pracovní a studijní podmínky všem, kteří se v této instituci pohybují. Kvalitní tým zaměstnanců, finanční a materiální předpoklady včetně mimorozpočtových zdrojů, spolupráce s partnery, se zahraničím, řešení projektů – to vše a další jsou slušné výchozí podmínky pro žádaný rozvoj školy. Nelze opomenout stále významně klesající populační ročníky žáků 9. tříd ZŠ a v tomto smyslu schopnost naší školy nabídnout odpovídající studijní obory, které žáky 9. tříd a jejich rodiče osloví. Tato oblast je stále více problematičtější a jeví se jako rozhodující faktor dalšího rozvoje školy. Rád bych popřál naší škole, aby rovněž v této oblasti i nadále byla úspěšnou.

Za vedení školy

Vilém Koutník

Václav Havel, ležící...

Seděl jsem před televizí a bylo deset hodin dopoledne, když za mnou přišel táta a prohlásil: „Víš, že Havel umřel?“ V ten okamžik jsem nevěděl, co dělat. Z piety tu pitomou bednu vypnout? Říct něco lítostivého?

Neřekl jsem nic. Neudělal jsem nic. Jen mi hlavou začal projíždět význam těch slov. „Havel umřel.“ Vybavilo se mi náměstí plné lidí a postavou nepřiliš výrazný muž, který z balkónu se svou typickou logopedickou vadou sděluje, že „naše země nevzkvétá.“ Je pravda, že nevím, které to bylo náměstí, a vím, že onen úryvek citátu je z jeho prvního Novoročního projevu, ale já tam tenkrát nebyl a nemohl být, jen mi obojí za ta léta, co žiji, utkvělo v paměti - tak jako mým rodičům a všem těm, kteří v té době mohli události v měnící se společnosti pozorovat a prožívat.

V ten moment, kdy jsem seděl na pohovce a nedokázal jsem nic říct, mi došlo, že zemřel muž, který se stal ztělesněním symbolu víry v člověka a v dobro. Symbolu, který je dnes z nepochopitelných důvodů zesměšňován na různých internetových diskuzích lidmi, které nejspíš nezajímá, co je špatně, tudíž nehodlají nic měnit - místo toho raději skryjí svou ubohost za sarkasmy a arogantní, povýšenecké poznámky o „pravdoláskařství.“ Uvědomil jsem si, že není nic, čím bych mohl uctít tak velkého člověka. Všechno by bylo jen hloupé gesto.

Jediná věc, kterou z úcty k němu mohu udělat, je začít přemýšlet...

Václav Havel je teď již věčně spící.

Ale jeho ideály dřímají v každém z nás.

Má cesta k Dramaťáku

Kdysi dávno, když jsem byl ještě malé selátko, hrozně rád jsem chrochtal. A taky jedl zmrzlinu, ale tohle je informace zcela irelevantní. Tedy pokud mne nechcete poznat dopodrobna, abyste věděli, co vše tímto textem chci říci.

Tedy... časem, až jsem trochu povyrosl, mne napadlo, že být dokonalý v jezení zmrzliny a chrochtání je nemožné. Přestal jsem tedy tolik pojídat zmrzlinu. Pak mi jeden moudrý muž vysvětlil, že chrochtání mne nemůže zaměstnávat, že nedokážu chrochtat dostatečně dlouho na to, abych se tím mohl alespoň nějak realizovat. Už tehdy mi bylo jasné, že má pravdu - byl jsem vždy inteligentní, ale přes mé neustálé chrochtání jsem měl velký problém najít přítelkyni.

Začalo tedy mé hraní na to, jak strašně moc mne chrochtání nebaví, že už jsem dost velký na to, abych se bez toho obešel.

Tohle mne popostrčilo k herectví - přetvářka.

Byl jsem lepší a lepší, až mne chrochtání přestalo bavit úplně. Když jsem již tedy neodmítal klasickou komunikaci, bylo důležité najít si jiný koníček.

Jakožto dítě s charakterem utvořeným spíše knihami než televizí jsem se nějakou dobu považoval za Sinuheta. Toto období skončilo v okamžiku, kdy mi třídní učitelka na základní škole poradila, že trepanace lebky je úkol chirurgicky obtížný, ať to raději nezkouším, že bych mohl být zklamaný svými znalostmi. Hodil jsem jí pár měděných plíšků, aby věděla, jak moc jsem nad ni povýšen, a tiše za sebou zavřel dveře na své cestě do pouště.

Mnoho dní a mnoho nocí jsem se cpal zmrzlinou, než mne napadlo, že když jsem zvládl hrát svou roli v kolektivu, můžu zkusit hrát i něco jiného. Začal jsem tedy navštěvovat literárně-dramatický obor na ZUŠ v Tadyunás. A to je vlastně to, co chci povědět.

Pár let nerušeného a spokojeného hraní pro děti i dospělé bylo přerušeno mým zdárným ukončením základní školní docházky - bylo tedy třeba přejít na střední školu.

Problémy jsem neměl, kolektiv v novém ústavu byl příjemný, jídlo měkké, učitelé přítomni. Dokonce jsem měl dost času a možností stále navštěvovat dramatický kroužek v Tadyunás. Ve druháku už to tolik možné nebylo, poněvadž času odpoledne ubývalo a celkově mi to dělalo guláš v harmonogramu (guláš byl vepřový, ale nedalo se to jíst); byl jsem nucen konstatovat, že takhle by to nešlo a že pokud se chci nadále bavit, musím udělat první krok já, neb příležitosti k hraní nechodí každý den kolem ptát se mne, jestli mám v pátek ve čtyři čas.

Když jsem jedním svým kamarádem byl upozorněn na existenci zábavného improvizčního pořadu Partička (tehdy ještě pouze na Slovensku), projela mnou vlna nadšení. Improvizace! Tudy vede cesta. S improvizací jsem se do té doby příliš nesetkal, krom nezbytné výpomoci na jevišti při tzv. „oknech“, tudíž jsem se na tuto problematiku optal několika známých. S pocitem, že mám patent na rozum, jsem rozhodil síť, kdo by měl jakože zájem navštěvovat takové seskupení, jakým je dramatický kroužek na škole zaměřené spíše pro postavičky zaobírající se přírodními vědami.

Začátky nebyly lehké. U nás ve třídě bylo pro tento nápad několik lidí, z těchto všech byl ale opravdu odhodlán (jak se později ukázalo) jen jediný. Dále jsem neměl nikoho. O rok později, ve třetím ročníku, jsem díky mému drahému Marii rozšířil echo o dramaťáku poněkud šířeji - umožnilo nám to vehementní

prodávání učebnic nižším ročníkům, které jsme si poprvé spojili se vzájemným seznamováním. Podařilo se mi tedy najít několik obětí.

Na první vyhlášenou schůzku se dostavilo překvapivě dost lidí. Snad ke dvaceti. Patnáct holek ku pěti klukům.

Pak se stavy začaly snižovat. Ustálilo se to zhruba na počtu deseti dívek a dvou chlapců a takhle to nějakou dobu vydrželo. Jakožto člověk píšící, rozhodl jsem se napsat scénář; dlouho jsem tedy přemýšlel nad námětem, pak mne napadl námět dostatečně blbý na to, abych se jím zaobíral, ale příliš blbý na to, aby byl někdy realizován.

Spokojeně jsme si hráli improvizální hry, drtili jazykolamy, zkoušeli intonaci, zvyšovali hlasitost (můj spolužák se musel cítit dost blbě, když jsem se při jeho přednesech před třídou choval jako matka, příliš vysazená na svého syna: „Mluv víc nahlas! Co jsem ti říkala o té artikulaci! Vzal sis svačinu?!“) a celkově se pokoušeli zvelebovat rétorické a herecké schopnosti mých svěřenců.

Žel bohu napsat fungující scénář se ukázalo zhola nemožné, což pro mne bylo docela šokem. Měli jsme několik nápadů, ani jeden se nerealizoval, nakonec jsme to vzdali a dál si hráli ty své malé improvizální scénky.š

Druhý šok přišel, když se začali vytrácet lidé. Úbytky byly zpočátku malé, takřka rovny klasické nepřítomnosti. Pak se lidé znovu neobjevovali. A zhruba v půlce března či dubna, či něčeho podobného jsem zjistil, že do dramaťáku chodí čtyři lidé včetně mě.

To bylo frustrující.

Cítil jsem pocit křivdy, dnes nechápu proč. Každopádně jsem udělal věc, která se dá považovat za rozumnou - dramaťák byl zavřen, všichni jsme získali další spoustu volného času a netrávili odpoledne ve škole něčím zhola zbytečným.

K oné křivdě: pocit, že já lidem věnuji svůj čas a oni si tohoto aktu neváží, byl pro mne novinkou. Nedochozelo mi, že co jsem těm lidem mohl dát, jsem dal - pokusil jsem se je naučit něco, co se jim docela hodilo, párkrát se zasmáli a pobavili, ale další činnost, něco, k čemu by celé to snažení směřovalo, chybělo - tudíž mým svěřencům scházela i motivace nosit jazykolamy, číst je a celkově dělat cokoli, co je nebavilo.

Díky své rozhořčenosti jsem na dramaťák zapomněl, věnující se obvyklému životu žáka (psal jsem, spal jsem, jedl jsem a občas šel vyvenčit psa).

Ke konci školního roku za mnou došly dvě z mých (tehdy už bývalých) svěřenkyň, že by měly zájem v dramaťáku pokračovat, udělat Vánoční besídku, zahrát si nějaké představení. Tehdy jsem samolibě prohlásil: „Pro mě za mě, sežeňte lidi, pak za mnou přijďte,“ nebo alespoň něco podobně ledabylého. Dodatečně jsem jim řekl, že když mne náhodou napadne něco, co by se dalo zpracovat jako Vánoční vystoupení, dramaťák bude.

Náhodou jsem jeden večer v posteli (v sprnu) přemýšlel o hraní, o scénářích, o dramaťáku, o Vánocích a... jejdánánku, něco mne opravdu napadlo! Nápad to byl geniální, ale pro dramaťák nepoužitelný. Zapsal jsem si ho k dalšímu pozdějšímu zpracování.

Každopádně nový školní rok začal pro dramaťák kladně. Byl jsem přístupný té myšlence. Měl jsem ideu, měl jsem koncept (kolektivní tvorba hry, prokládaná jazykovými cvičeními a hrami na odreagování) a toho jsem se nehodlal vzdát. To bylo to nejdůležitější, mít něco, podle čeho pracovat, ne jen stále dokola improvizovat, jaké budou improvizace.

Dalším důležitým prvkem byl můj nový přístup: Když si to zařídíte, já vám s tím pomůžu. Jedna slečna dala dohromady zájemce, druhá kdy kdo chce chodit, třetí co na to říkám já, čtvrtá co na to říká vedení školy.

To, že zažily, jaké je všechno to zařizování kolem legrace, jim (řekl bych a jistě mne rády opraví) trochu otevřelo oči a zdá se mi, že se změnil jejich přístup. Pochopitelně k lepšímu.

Navíc, pocit, že samy odvedly kus práce oněm dívkám určitě dal i onen cit, který chováme k něčemu, do čeho jsme vložili svůj čas a energii.

Tak tedy Dramaťák 2.0 začal úspěšně, opět zpočátku velká účast, postupně se oddělilo zrno od plev, ale nyní mohu prohlásit (a jsem na to hrdý) zhruba toto:

„Lidé, kteří dnes navštěvují dramaťák pro mne neznamenají jen skupinu lidí, která po mně neustále něco chce, ale znamenají pro mne skupinu lidí, na kterých mi záleží zhruba stejně tolik, jako jim na mně. Jsou to lidé, kteří se z větší části naučili improvizovat, odvázat se, nebát se. Věřím, že jejich práce se mnou jim dala alespoň to, co moje práce s nimi (a to sice trpělivost a sklony k alkoholismu). Sice to trošku trvalo, ale utvořili jsme velice dobrý kolektiv, který funguje a funguje stále lépe a lépe.“

Tož tak...

V současné době se pilně připravujeme na projekt B. (krycí jméno Siedka) a vlastně se dá říci, že už jsme připraveni. Měli bychom být. Po této akci se pravděpodobně vrhneme na další zušlechťování našich verbálních schopností, dokončení projektu A a též na přípravu naší činnosti pro dobu tepla.

O všem budete včas informováni.

MUHEHEHEHEHE!

Neros de Noir

Rok 2012 – Konec světa?

Takže tady to máme. 2 + 2 jsou čtyři. 4 + 1 je ... a do háje. Další pětka?! Tak jestli půjde tento rok ve stejném duchu, tak to můžu zabalit ...

Když si zadáte do svého internetového vyhledávače "rok 2012", vybafne na vás nespočet informací, mezi nimi i jeden velice povedený film vytvořený na toto téma. Co se tedy chystá? Skutečně tu všichni umřeme? Na tyhle otázky bohužel neumím odpovědět bezchybně, jenom se vám pokusím přiblížit pár nejpravděpodobnějších variant, respektive tu nejpravděpodobnější z nejpravděpodobnějších ... strašný slovo.

O mayském kalendáři jste už asi slyšeli dost. Je toho všude plná ... internet. O tom, že v roce 2012 jaksi končí (to znamená, že nepokračuje) tento kalendář tedy víme všichni. Co to ale znamená? Skoro pravděpodobně vůbec ne konec světa. Nezní to divně? Ehm, chci říct, že to nějaký konec (či začátek) asi znamená, ale neskončíme všichni najednou. Buďte v klidu. Možná to ani nevíte, ale podle nejnovějších výzkumů se chytré hlavy "sekly" o něco víc než sto let. Tudíž není důvod k panice. Ba naopak. Z morálního hlediska by "poslední rok života" měl (podotýkám MĚL) na lidi zapůsobit spíše motivačně, než destruktivně, ale víme, o čem mluvím, že ...

Vraťme se zpět ke kalendáři. Ten je rozdělen na tzv. baktúny. To je něco jako náš "měsíc", jenže jeden baktún trvá 144 000 dní (395 let). A tato, právě probíhající baktún, třináctá baktúna (5135 let) se chýlí ke konci. Potom dojde k přetočení celého cyklu opět do úrovně 0. Poté má dojít k jakémusi "obrození", "transformaci". Podle Mayů si svůj vlastní svět tvoříme vlastními pocity, myšlenkami a činy. Pokud budeme mít

strach a budeme cítit napětí a pocit se bránit, přesně takový bude svět po onom datu. Jestli však budeme cítit radost, lásku a harmonii, čeká nás nová éra – éra tzv. vyššího bytí, kdy přejdeme z materiálního světa do světa skoro duchovního, kde už peníze a majetek nehrají velkou roli.

Tahle změna, start či konec (záleží na vás, jak to nazvete) je bohužel doprovázena přírodními katastrofami a nevysvětlitelnými strašnými událostmi, které mají očistit svět od všeho zlého a připravit ho tak na Nový svět. No uvidíme, uvidíme. Ale jak to zatím vidím já, budeme pěkně v háji, protože jsou někteří jedinci nadmíru inteligentní a vyvolávat paniku či uveřejňovat nepravdivé informace a přesvědčovat o nich je jejich zábava.

Takže to vidíte. Záleží to na nás. Usmějte se trochu, sakryš! Jestli je to všechno pouhý kec, abychom se nebáli, tak se tedy nebojme a pojďte spolu se mnou prožít ten nejkrásnější rok v životě. Kdo ví, třeba bude váš poslední ...

Xavier

Vídeňské putování

Ve čtvrtek 15. 12. 2011 se vydala část studentů chemické průmyslovky na výlet do Vídně. Toho dne v 7 hodin 30 minut jsme se sešli u Janáčkova divadla, před restaurací Bohéma. To jsme ještě nevěděli, co nás čeká.

Asi v 8 hodin jsme se vydali směr Vídeň. Ve Vídni zpočátku šlo všechno dobře, takže jsme bez problémů dorazili k první památce, Hundertwasserhaus, kde jsme se vyfotili i s naším učitelským doprovodem. Do této chvíle se nic zajímavého nestalo, až na způsob focení. V programu se dále objevil zámek Schönbrunn, který má velmi krásné zahrady. Při obdivování zahrady jsem zapomněl na čas a málem jsem přišel pozdě na hromadný sraz. Schönbrunn je velmi zajímavý, jen kdyby bylo tehdy lepší počasí.

Když jsme se nalodili do autobusu, vybrala si od nás paní učitelka Kirchová 5 euro na televizní věž, s čímž nesouhlasili moji spolužáci. Moje třída již kula pikle, jak dostat 5 euro zpět, že je škaredé počasí a že z televizní věže nebude nic vidět. Přesto se jelo podle plánu na televizní věž. Ale co se nestalo. Téměř apokalypsa pro náš učitelský doprovod - ztratili jsme se druhému autobusu, kde byl i náš průvodce. Po hodinovém ježdění v kruzích, jsme se našli na neznámé křižovatce. Tato okružní zajižďka mi ukázala Vídeň z jiného úhlu pohledu, i když jsem viděl Vídeň mnohokrát.

Čirou náhodou se všechno vyřešilo, učitelé si mohli na moment vydechnout. Po okružním výletu jsme radši jeli na trhy u Radnice. Pět euro bylo vráceno a všichni byli spokojeni. Trhy byly jako obvykle propracované s příslovečnou rakouskou precizností. Bohužel jsme si jich moc neužili, protože lilo jako z konve. Pan učitel Strmiska nás přesvědčil, že zná "super obchod" na okraji Vídně. Už ve 4 hodiny jsme odjížděli z centra.

Obchod byl zklamáním. Musím ale konstatovat, že Vídeň měla krásnou výzdobu a vše bylo super. Následovala cesta domů, která byla veselá, zásluhou mých spolužáků...

Martin Novák 3.A

Oslava 60. let školy

Oslavit šedesáté výročí se dá různými způsoby. Naše škola při této příležitosti připravila pro vzácné hosty, absolventy školy a zájemce o studium mnoho zajímavých zážitků.

Pojďme se ohlédnout zpět, co pro nás zajímavého přichystala. Začneme pěkně od podlahy, a to v suterénu, kde jsme mohli zhlédnout spousty zajímavých pokusů, rozborů potravin, ukázky pokusů jako jsou sublimace, destilace, elektrolyza, extrakce, sloupcová chromatografie a srážecí reakce. V mikrobiologii jsme byli svědky odhalení mnoha kolonií bakterií z naší školy a v biologii na nás čekal mikroskopický svět pod objektivem mikroskopu. Když jsme vyšli o patro výš, tak jsme si mohli „zkouknout“ filmy v angličtině. V tělocvičně se bojovalo o první místo ve florbalu a volejbalu a v dopoledních hodinách nás vtáhli naši mladí herci Dramatáku do díla Nikolaje V. Gogola - Revizora. Ve druhém patře prováděli pokusy v laboratoři fyziky, kvízy jak v angličtině, tak v němčině, výstavu školní kroniky a fotodokumentaci historie školy. Měli jsme také možnost nahlédnout do tajů analytické chemie.

A co si pro nás připravilo poslední patro? Tam se konala prezentace v rámci dějepisu, a to: Brněnské podzemí, Brněnský hantec a Dějiny Židů v Brně. Na chodbách probíhaly úvodní prezentace středoškolských odborných činností, projekce fotografií z různých akcí školy. Pro mrštné jazýčky byla připravena debatiní liga v anglickém jazyce. Třešničkou na dortu byla kulturní vystoupení, která nabízela orientální tance, moderní gymnastiku, hru na flétnu a klavír a samozřejmě i zpěv několika studentů. Úplným vyvrcholením byl překvapivý a dech beroucí duet studenta s kantorem.

Co dál?

Svým uměním nás přišlo pohladit po uších i na duši Janáčkovo kvarteto. Odpoledne se konala v kostele sv. Tomáše děkovná Mše svatá. A na závěr našeho svátečního pátečního podvečera nám Městské divadlo Brno přiblížilo atmosféru školního prostředí 30. let představením Škola základ života.

A jaké byly ohlasy? Tak mohla bych některé zajímavé uvést: *„Tato průmyslová škola byla a je nejlepší, je stále na co vzpomínat. Za dobu, co jsem odmaturovala, se to zde výrazně změnilo k lepšímu. Hodně štěstí a úspěchů do dalších let“*.

„Dnes celý svět oslavuje 2. výročí. 206. výročí bitvy u Slavkova a 60. výročí založení Vaší školy – chemické průmyslovky. Přeji Vám všem, studentům i pedagogům, abyste byli stejně úspěšní jako Napoleon. Stanislav Juránek. „

„Škola na nás působí jako rodina. Učitelé a studenti působí příjemně a ochotně. Široký výběr kulturního vyžití a sportu“.

„Bývalí absolventi by rádi poděkovali za velmi příjemně strávený den v naší škole. Hned u vratnice nás mile překvapil uvítací výbor, který nás uvedl do prostor budovy. Naším spolužákům se líbili hlavně studentky a rádi by si studium zopakovali. Děkujeme!“

A mnoho dalších ...

Kolik lidí přišlo oslavit 60 let naší školy spolu s námi? V pátek 2. 12. podle listiny, do které jsem měla možnost nahlédnout, přišlo 89 hostů. V sobotu 3. 12. Přišlo o něco 145 hostů. Řekla bych, že účast byla víc než slušná.

Našich oslav se zúčastnili i někteří VIP, jako například zástupce ministra školství, mládeže a tělovýchovy Ing. Ladislav Němec, první náměstek ministra, zástupce zřizovatele JMK Ing. Stanislav Juránek, první náměstek hejtmana, Ing. JUDr. Zdeněk Dufek, předseda finančního výboru JMK, Mgr. Jiří Janda, předseda výboru pro výchovu, vzdělávání a zaměstnanost, zástupce statutárního města Brna Ing. Oliver Pospíšil, náměstek primátora, zástupce MČ Brno – sever, místostarosta Ing. Ivan Svoboda a také akademičtí funkcionáři, např. prof. Ing. Rostislav Drochytka, CSc., děkan FAST VUT v Brně, prof. Ing. Alžběta Jarošová, CSc., proděkanka AF Mendlovy univerzity v Brně, zástupci odborné praxe PhDr. Jaroslav Sedlák, personální ředitel firmy Gumotex Břeclav, RNDr. Jan Nedělník, PhD., jednatel VUP Troubsko, Ing. JUDr. Jaroslav Řehůřek, ředitel Erba Lachema a další.

A pár slov závěrem: „Lepší oslavu šedesátin jsem v životě nezažila!“

Alex

Štáb televize SPŠCh Brno si Vás, drazí profesoři a milí studenti, dovoluje
pozvat na

živé vysílání populárního pořadu „To je SPŠCh,“ napsala .

Z technických důvodů byla do vysílání uvedena též repríza castingů
populární talentové soutěže Chemka má talent!

Začátek v 8:00 a v 10:00 hodin v tělocvičně školy.

Součástí programu je velevážený host ...

Programem Vás bude provádět nejlepší moderátorská dvojice všech dob...

V závěru pořadu je připravena autogramiáda všech zúčastněných ...

Máte se na co těšit!

(občerstvení nezajištěno, chyby tisku vyhrazeny)

Izabela Štěpánková

Brno pro mladé? Proč ne!

A mám na stole další výzvu. Nejprve vytvořit turistického průvodce po Brně. Sám jsem si tehdy stanovil, že musí být originální, nápaditý a tak dále... Ale tohle je teprve výzva: Sestavit jednu A4 jako průvodce po Brně. Ale pro studenty Chemky! No co, pustíme se do toho!

Nejprve tu je něco pro **vědátory, chemiky, techniky, přírodovědce**, kterých je naše škola plná:

Technické muzeum: začněme něčím pro techniky, a to sice Technickým muzeem v Králově poli. Najdete tady letadla, obří ciferník hodin a malé „pokusárium“.

Exploratorium na Kraví hoře: zcela nové prostory planetária a nově vzniklé exploratorium, to všechno, včetně veškerého zázemí a dostatku komfortu, nabízí areál na Kraví hoře za šedesát korun!

ZOO: i přesto, že vědecky, a to ani z hlediska studia etologie zvířat, zoo takřka nic nenabízí, není na škodu si tam párkrát do roka zajít a projít se. Zaplatíte míň, než do posilovny, ale z kopce zaručeně zhubnete ještě víc.

Ale dost s vědou! Kam se jít pobavit?

Exploratorium	
čím	1
kam	Zoologická zahrada
za kolik	80
kde najdu novinky	facebook.com/zoo.brno

Mezi vyhledávané kluby patří **XXL**, který je kousek od nádraží, cestou ve směru na Líšeň, na ulici **Koliště**, dál to jsou přímo ve středu města **Abajo** – na **náměstí Svobody** a kousek od něj **7. nebe**. Z **České** se dá snadno pěšky dojít na **Melodku**, která je vyhledávána především vyznavači ne-taneční hudby. No a **jedničkou**, když vystoupíte na **Hrnčířské**, dojedete přímo před **Flédou**. Další den Vás kocovina nemine.

Kam v létě v Brně?

Perfektní povrch a atmosféru u vody nabízí cyklistická a především dráha vhodná pro in-line brusle v Obřanech. „Konečnou“ jsou Bílovice. Ujedete pár kilometrů kolem vody ve velice mírném kopečkovitém terénu. Na začátku i na konci trasy jsou dvě hospůdky, kde můžete dobít energii. A to všechno jenom pár metrů od tiše plynoucí Svitavy.

Prakticky to stejné, jenže s výraznou možností zisku opálení nabízí cyklostezka. Táhne se okolo řeky Svratky. Na cestě je téměř „posvátná“ hospůdka „U Trabanta“. Po cestě je takových zastavení ještě mnoho, ale Trabant je snad nejpřívětivější. Dámy, a nejen ty, které si chtějí zpříjemnit sportovní odpoledne, mohou využít zastávku v Olympii, která stojí na trase.

Nechcete být zkoušení, protože nemůžete mluvit? Vsaďte na Kometu!

Do haly Rondo - Kajot arény, jak chcete, můžete jít jednou týdně, když hraje A-tým extraligu. Jít do kotle a úplně si zničit hlasivky má své kouzlo stejně jako zařvat si „gól!“. Doporučuji jít do kotle, tzn. tribuny E. Lístek stojí 140 korun. Úspěch ve škole zaručen!

Technické muzeum	
čím	12, 13
kam	Technické muzeum
za kolik	50, ale v po zavřeno
kde najdu novinky	facebook.com/pages/Technické-muzeum-v-Brně/52242208340

Exploratorium	
čím	4
kam	náměstí Míru
za kolik	60, ale o víkend zavřeno
kde najdu novinky	facebook.com/hvezdarna.brno